د چرسي زوی (ناول)

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليکوال: نعمت الله رحيمي

بسم الله الرحمن الرحيم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: **د چرسي زوى (ناول)**

لیکوال: **نعمت الله رحیمي**

اړیکه: **Niamatullahr3@gmail.com**

کمپوز: **خپله لیکوال**

د خپرېدو کال: **2021 زېږدیز ـ ۱۳۹۹لمریز کال**

ددې کتاب چاپ، پر وېب پاڼو او ټولنیزو رسنیو د خپرولو حقوق له لیکوال سره خوندي دي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰۰۷ م کال قندهار

نرى نرى باران ورېدلو، سړی د چرسو په نشه کې غرق و ، گډوډې يې ويلې د دروازې ټک شو ځوان بې له سلامه کورته دننه شو سړي غږ کړ:

- د سپي زويه! دروازه د ولې خلاصه پرېښوه؟
- پريږده چې پاکه هوا راشي ټول کور د چرسو بوی نيولی ده

سړی څو شيبې چُپ و، لنډه شيبه وروسته يې غږ کړ:

- وه عبدالله، دلته راشه

ځوان ور روان شولو د کور دروازه خلاصه وه باران نور هم زور ومندلو، سړي وويل:

- رډ رډ مه را گوره لاس مې ونيسه برنډې ته ځم

بې له څه ويلو يې خپل پلار له لاس ونيولو د برنډې پر څنډه يې کينولو ترې روان شو، سړي چغه کړه:

- صبرشه! څه درته وايم
- ووايه! دادا
- ته خو کينه

هلک کيناست، سړي ترخه مُسکا وکړه په مړه لهجه يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- مینه د چرسو د لومړۍ نشې په څېر ده، دویم ځل د حتماً زړه ورته کیږي، خو! که د وکړه تر مرگه یې نشې پرېښودی.

هلک چُپ و، د دروازې خواته څېر و، لنډه شیبه وروسته، له دروازې یوې جلۍ سر رابښکاره کړ، ټیکری یې په غاړه کې اچولی وو، زلفې یې لمدې وې نظر یې د عبدالله خواته شو غږ یې کړ:
- ځوانه !

پلار یې ور وکتل یو دم یې وویل:
- مه ورځه! کوپار دي
ځوان نظر ترې غلا کړ اسمان ته یې کتل چې جلۍ بیا غږ کړ
- مرستې ته اړتیا لرم

ځوان ور روان شو د پلار خبر یې وانه ورېدله دروازې ته نږدې ور ودریدلو، شیبه وروسته دوه گامه شاته شو ویې ویل:
- څه دي؟
- ستا نوم څه دی؟
- ستونزه څه ده؟ نوم مې څه کوې؟
- وبښه غوصه کیږه مه، زه له امریکا د ډاکومېنټري فلم جوړولو لپاره راغلې یم، موټر مې ستاسو د کور دروازه کې خراب شو او دلته نور هیڅوک نشته

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ښااا! ته نو په ریښتیا کاپره یې
- نه نه زه مسلمانه یم اوسیږم هلته
ځوان په غوصه وویل:
- نو ټیکری د په سر کړه

جلۍ په تیزۍ ټیکری تر سره تاو کړ، عبدالله د موټر خوا ور روان شو جلۍ وویل:
- زما نوم سارا دی
- نو زه څه وکم؟
جلۍ غلې شوه، څو گامه شاته ولاړه د کور د دروازې څنډې ته ودریدله، د موټرسایکل غږ شو یو کس پرې سپور ؤ عبدالله ته یې وویل:

- ته څه کوې؟ کورته دننه شه کلي ته ترهګر راغلي په یوه فېرنگۍ پسې گرځي، کورونه تالاشي کوي

موټرسایکل حرکت وکړ خو کس سارا ونه لیده، عبدالله منډه کړه او جلۍ یې له متې ونیوله او کورته یې دننه کړه.

جلۍ په غوصه وویل:
- څه کوې؟ خوګ د کړم
- چُپ شه! موږ بهٔ هم په غم واړوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خو ولې؟
- تاپسې ترهګر ګرځي همدلته اوسه

د جلی رنګ زیړ واوښت، ورو یې وویل:
- اوس بهٔ څه کیږي؟
- همدلته اوسه زه دومره بې غیرته نهٔ یم چې ور خوشي د کړم

د جلی سترګې له اوښکو ډکې شوې، روانه شوه...

د مازدیګر وخت کېدو جلی د خوني پهٔ یو څنډه کې ناسته وه، راډیو غږیده، هلک لستوني بډې وهلي وو راغی جاینماز یې را واخیست پر ځمکه یې خور کړ، لمونځ یې خلاص سلام یې وګرځولو سارا ورته کتل د عبدالله پرې نظر شو، سارا بانه له یو بل سره وروستل مخ یې بل خوا کړ، عبدالله وویل:
- پاڅه، راځه!
- چیرته؟
- لمونځ نهٔ کوې؟

سارا غلې وه، عبدالله وویل:
- ونه وایې چې لمونځ مې ندی زده
- نه! زده مې دی خو اودس...

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالله د خبرو مينځ کې ور ولوېد ويې ويل:
- هلته تشناب دی، هوا سړه ده گرمې اوبه مې درته پرېښې ورشه اودس وکړه

لنډه شيبه وروسته سارا پاڅېده اودس او لمونځ يې وکړ پر جاينماز ناسته وه، سترگې يې لهٔ اوښکو ډکې وې چې څه بهٔ کيږي چې د عبدالله د پلار غږ يې واورېدلو ويل يې:

- دا دروغ دي چې له معشوقې بغير څوک مري، خو! خو مري هم، نه! نهٔ مري واده هم کوي خو نهٔ به مېرمن ترې راضي شي نه به يې اولاد د پلار مينه وگوري.

عبدالله خونې ته دننه راغی، سارا وويل:
- نوم دې راته نهٔ وايې؟
- وايم يې! عبدالله دی.
- عبدالله پلار دې ولې داسې بل ډول خبرې کوي؟
عبدالله غلی شو له شيبې چوپتيا وروسته يې وويل:
- اول مئين ؤ، اوس چرسي دی نشه چې وکړي همداسې خبرې کوي، چې پهٔ هوښ وي ماته د مينې نهٔ کولو نصيحت کوي
- او مور دې؟
- مور نشته، زما پيدايښت ترې ژوند واخيست

(c) ketabton.com: The Digital Library

سارا هېڅ ونهٔ ویل همداسې ناسته وه، باران دریدلی و، د ناوو شړنګهار ختلو...

تیاره خوره شوه، عبدالله د باندې و، د غوا واښه یې ټکول، غوا ته یې واښه واچول، غوا وترپیده عبدالله څو ګامه شاته شو، لنډه شیبه وروسته روان شو پخلنځي ته دننه شو، له خاورین لوښي یې پهٔ دیګ کې چکه واچوله پر نغري یې کېښودلو، ډوډۍ یې وړه کړه پاخه شوي کورت یې پرې واچولو، لاټین یې روښانه کړه او کاسه پهٔ لاس کې، روان شو...

خونې ته دننه شو، غږ یې کړه:

- اې راځه ډوډۍ تیاره ده
- څه؟
- ډوډۍ نه خورې؟
- نه زه ډاېټینګ کوم د شپې ډوډۍ نهٔ خورم
- ډاېټین هغه چیشی وي؟ ښه پریږده یې بلا مې درپسې ، مې خوره!

شپه پخېده، د خوب وخت شو عبدالله بړستن پهٔ تخرګ کې نیولې وه ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زه پر بام ویده کېدم، اغه دی ستا د خوب ځای همدلته ویده شه
- مننه

عبدالله روان شو، بام ته وختو، د خوب ځای یې ځانته جوړ کړ، یخ شمال ؤ، بړستن یې پرځان کش کړه او د واره ویده شو...

سهار شو، اسمان ځای ځای وریځ ؤ، اودس او لمونځ یې وکړ، له باندې یې د خونې ښیښه ټک ټک کړه غږ یې کړ:
- ویښه شه لمونځ وکړه له ځانه پهٔ ریښتیا کاپره مه جوړوه

سارا ویښه نهٔ شوه عبدالله بام ته پهٔ ختو شو له ځانه سره یې وویل:
- بلا مې درپسې، ما خپله غاړه خلاصه کړه

عبدالله پر بام پروت و ، د غرونو څوکې زیړې ښکارېدې لمر را وخوت، له بام ښکته شو سارا له خوبه پاڅېدلې وه د انګړ په مېنځ کې ناسته وه او له اوبو ډک ستل ته یې شګې غورځولې عبدالله پهٔ غوصه وویل:
- دا اوبه ستا پلار بیا راوړي؟
سارا غلې شوه عبدالله روان شو لنډه شیبه وروسته یې ور غږ کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- اوبه به زه درته راوړم، خو پلار ته مې مه رسه، مړ دی.

عبدالله تک سور شو، همداسې روان شو د سهار چای تیار شو د عبدالله او پلار ناست وو پلار یې وویل:
- هغه فېرنگۍ چای نهٔ څکي، ور غږ کړه اوس خو د پهٔ غم اړولي یو
- نه هغه ډاېټېن کوي
پلار یې ترخه مُسکا وکړه ویې ویل:
- ورشه ورشه ور غږ کړه

عبدالله د باندې ووت ور غږ یې کړ:
- راځه چای وڅښه

سارا شگې له لاس وغورځولې ور روانه شوه، د دسترخوان نه لرې کیناسته د عبدالله پلار وویل:
- نږدې کینه اوس یې تر خولې نهٔ شو در رسولی

سارا د شیدو پیاله پورته کړه او لرې کیناسته، عبدالله وویل:
- یو څه خو وخوره
- زه کوچ نهٔ خورم هغه لوړه کالوري لري
- دادا! ما خو وویل چې دا ډاېټېن کوي
- ډایټېن نه ډایټینگ
- همغه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سهار چای یې وخوړ نهه بجې کیدونکې وې، عبدالله خره له کوره وباسله وابنو پسې فصل ته ولاړ پر لاره روان وو د جومات د لاوډسپیکر کرکر وخوت یو غږ شو:

- وتږلو مسلمانانو ته خبر ورکول کیږي چې موږ پهٔ یوه کاپره پسې گرځو د هرچا کور کې چې پیدا سوه، دواړه به را ځوړند کړو

له اوریدو سره سم عبدالله خره بېرته کورته روانه کړه پهٔ بیړه کورته دننه شو، غږ یې کړ:

- فېرنگۍ! راووځه

سارا منډه کړه ویې ویل:

- څه شوي؟

- راځه چې ځو گني دواړه به ووژني

سارا حیرانه ولاړه وه، عبدالله وارخطا وو سارا یې ترلاس ونیوله او روان شو پلار یې ور غږ کړ:

- ته هم کاپر شوې چیرې ځې؟

عبدالله وویل:

- ځانته پام کوه دادا زه به ژوندی راشم یا نه خدای پوهیږي

همداسې له دروازې ووتل سارا یو دم ودریدله، ویې ویل:

- موټر کې زما بیک ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ورشه ژر را واخله

بیک یې له موټر را واخیست دروند وو زور یې نه پرې رسیدلو، عبدالله ترې واخیست ورو یې وویل:
- راکه! مزدور خو دې شته دی.

له کلي ووتل پر لوی لاره دریدلي وو عبدالله وویل:
- دلته به دې یو موټر کې کېنوم او ورځه کابل ته
د سارا اوښکې پر مخ روانې شوې:
- اوس څه شوي؟
- زه ویریږم نشم تللی یواځې

عبدالله غلی شو څو شیبې وروسته یو موټر له لرې تر سترګو کېدو سړک تش وو، عبدالله ورته لاس وخوځولو، موټر ودرېدلو موټروان وویل:
- و چیرې ځئ؟
- تر کابله ځو
- زه تر غزني ځم کهٔ ځئ نو را پورته سئ

عبدالله موټر ته بیک ور خطا کړ سارا یې څټ ته سېټ کې کېنوله دی مخې ته کیناستلو موټر روان شو...

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر ډېر ورو ورو روان وو، ټایپ کې هندي سندره چالانه وه عبدالله شاته وکتل سارا سندرې ته سر خوځولو یو دم یې وویل:
- دا چیش شول، سمه پښتو ور واچوه

موټروان له ټایپ کسېټه راوباسله عبدالله ته یې ورکړه ویې ویل:
- آغه قلم دی راوخله پکې را تاو یې کړه چې سر شي، پښتو سندرې راځي

عبدالله پرې لګیا شو کسېټه یې سر کړله موټروان ته یې ورکړه، موټروان ټایپ ته ور واچوله د وړمې دا سندره چالانه شوه:

سترګې تماچې دي زما شونډې مې لالونه دي
بل مې اشنا ګوره پهٔ غونډۍ زنه خالونه دي

عبدالله ډېر ورته خوشحاله شو غږ به یې لا پسې جګ کړ، سارا به له ځانه سره پهٔ خندا شول ځانه یې سره یې ویل:
- هاهاها، دا څه انتیکه سندره ده

لارې خرابې وې موټر ورو تللو شپه شوه، سارا ویده شوې پهٔ عبدالله هم خوب غلبه کړې وه چې موټر ودرېدلو موټروان وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دلته مو ډوډۍ وخورئ شپې ته اوږد سفر لرو
موټروان ښکته شو، عبدالله شاته وکتل سارا پهٔ کلک خوب ويده وه،
له ځانه سره يې وويل:
- معصومه ده!
غږ يې پرې وکړ:
- سارا!
سارا له خوب پاځېده او حيرانه وه چې پخپل نوم يې غږ پرې وکړ
ويې ويل:
- هو
- څه درته راوړم څه خورې؟
- هرڅه راوړې خورم يې

عبدالله هم حيران شو له موټر ښکته شو ځان سره يې ويل:
- فيرنګۍ ډايټېن پريښود

عبدالله بيرته د موټر خو را روان شو له ځان سره يې قابلي پلو له
هوټل راخيستی وو موټر ته پورته شو سارا ته يې ورکړ ويې ويل:
- وخوره وخوره! پولاو دی
سارا مُسکۍ شوه او په خوړلو يې پيل وکړ، شيبه وروسته سارا
توخی پيل کړ عبدالله اوبه ورکړې خو هغسې وه ژر له موټر ښکته
شو او د څټ دروازه يې خلاصه کړه سارا ته يې پهٔ شا څو واره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکړل د سارا ټوخی او سلګۍ ودرېدې خو سترګې یې لهٔ اوښکو ډکې وې، عبدالله تک ژېړ شو ویې ویل:

- لکه چې خوګ مې کړې؟

سارا له شیبې چوپتیا وروسته وویل:

- نه لږ احساساتي شوم ځکه مور مې هم دومره پام راباندې نه ؤ کړی

عبدالله خوښ شو سینه یې پراخه ونیوله ویې ویل:

- مورږ د میلمه قدر کوو

ګړۍ وروسته موټروان راغی، موټر روان شو عبدالله او سارا دواړه ویده شوي وو...

نوی سهار کیدونکی وو، رڼا بیا د ځمکې پر غیږ کې پرته وه، عبدالله را ویښ شو موټروان وویل:

- ویښ شوې ځوانه

- امم! هو چیرته یو؟

- بس دا دی غزني ته ورسیدلو د ښار مینځ وو تر لرې ښوک نهٔ ښکارېدل عبدالله پهٔ سارا غږ وکړ

- ویښه شه، را ورسیدلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سارا وینښه شوه، له موټر ښکته شول ټیکری یې بیا په غاړه کې اچولی ؤ، عبدالله موټروان ته وویل:

- دا کوم ځای دی؟

- دې ځای ته روضه وایې آغه د کابل سړک دی

- خیریوسې! څو روپۍ شوې؟

- څه ځوانه! زما همسفر په کار ؤ، نهٔ پیسې

عبدالله بیا ترې مننه وکړه موټر بیرته وګرځید ولاړ...

د لویې لارې پر سر ولاړ وو، عبدالله ښادر خور کړ کیناست، پورته یې وکتل ویې ویل:

- تا بیا ټیکری له سر لرې کړی؟

سارا ژر ژر ټیکری پهٔ سر کړ څه یې ونه ویل، د لمر پهٔ وړانګو د سارا زیړ وینښتانو ځلیدل، د ښار لهٔ خوا یو موټر را روان ؤ، عبدالله پاڅیدو، ښادر یې څنډ وهلو موټر را نږدې شو، ودریدو عبدالله وویل:

- وستازه! کابل ته ځو

- کابل ته خو نهٔ ځم خو تر یو ځای چې ځم راسره ولاړ شئ، را پورته شئ

عبدالله او سارا موټر ته پورته شول، د غرونو پهٔ منځ کې د موټر تور دود پورته کیدو، ورو ورو موټر له غرونو پناه شو...

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټروان عبدالله او سارا ته کتل لنډه شيبه وروسته يې وويل:
- خپه نسې وروره، خو ميرمنه دې فيرنګۍ ښکاري

عبدالله څه ونه ويل سارا موټروان ته رډ رډ وکتل ويې ويل:
- زه دې ده ميرمنه نهٔ يم

د بريک ټسس شو موټر ودرېدو موټروان وويل:
- ښکته سئ، کوپارو! ما به پهٔ غم واړوئ

عبدالله او سارا له موټر ښکته شول، موټروان له ورپسې د سارا بيک ور وغورځولو ويې ويل:
- درواخلئ! د کوپر زامنو

د لارې پهٔ څنډو کې ځای ځای د چنارو ونې ولاړې وې، عبدالله د سارا بيک پهٔ شا کړئ وو سارا ته يې کتل پهٔ غوصه يې وويل:
- ډېره بې عقله يې، ډېره!
- ولې نو ما څه غلط خو ونه ويل؟
- غلط او سيې پسې به نهٔ ګرځېدې پهٔ تش ويلو زما ميرمنه نهٔ کيدې

سارا څه ونه ويل، عبدالله پهٔ خندا وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هاها، زه هسې فیرنگۍ سره واده نهٔ کوم

سارا پهٔ غوصه وویل:
- ته ولې نهٔ پوهیږې زه فیرنگۍ نهٔ یم ستړې شوم نور لهٔ دې خبرو زه هلته ژوند کوم یم د همدې وطن

د عبدالله رنگ زیړ واوښت، غلی پر لار روان ؤ

د غرمې وخت کېدو هغسې پر لاره روان وو، سارا ودرېده ویې ویل:
- نه! نور نشم تللی

عبدالله خپل څادر د لارې څنگ ته پټي په پوله را خور کړ ویې ویل:
- راشه کینه دمه د جوړه کړه

سارا وویل:
- خو زه وږې هم یم
- ته خو ډایټین کوې څنگه وږې یې؟
- ډایتینگ ډایټین نه خو داسې هم نده چې وږې کیږم بهٔ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالله ولاړ په پټي کې د منو یوه دنگه ونه ولاړه وه، عبدالله لاس ور پورته کړ نه ور رسیدو، ونې ته وختولو د خپل واسکټ جېب کې یې ۴ منې واچولې پښه یې وښویېده درز شو را ولویدو، کس چغه کړه:

- اې د اغه زامنو

عبدالله منډه کړه سارا یې تر لاس ونیوله او له پټي ډېر لرې ولاړ...

لږ وروسته ودرېدل عبدالله له خپل جیب منې راوباسلې سارا ته یې ورکړې سارا په خندا شوه

عبدالله وویل:

- څه شوي؟ ښه مکوه بد نشته

سارا هغسې خندل په خندا خندا کې یې وویل:

- ته چې له ونې را ولویدې ډېر جالبه وه

عبدالله ترخه مُسکا وکړه ویې ویل:

- ښه ژر ژر وخوره چې ورسیږو دا لاره ټوله له ترهگرو ډکه ده

سارا یو منه وخوړله پاڅېدله او روان شول، لږ وروسته پر لاره د سړک څنډې ته روان وو مخکې د اوبو غږ اوریدل کېدو، چینه وه د پاسه یې شنه پټي وو سارا ودریدله عبدالله ته یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ته راکړه زما بیک
- څه؟ څه یې کوې؟
- ته خو یې راکړه

عبدالله بیک ورکړ سارا د بیک له مینځ خپله کېمره را وباسله عبدالله ته یې وویل:
- ودرېږه چې عکس د وباسم
عبدالله مُسک شو ویې ویل:
- زه شرمیږم
- ودرېږه جلۍ خو نهٔ یې چې شرمیږې

سارا د عبدالله څو عکسونه وباسل عبدالله ته یې وویل:
- دلته راشه
- څه څه وشول
- دا وینې؟
- هو
- دغه ټنۍ ته شتہ وایي زه هلته دریږم پهٔ دې دوربین کې یې وګوره بیا بهٔ دا ټنۍ کېکاږې

عبدالله کېمره لاس کې واخیسته سارا ورته مخامخ دریدلې وه د زلفې یې شمال پر مخ پټېم جوړ کړی وو، عبدالله ټنۍ کېکاږله د شتہ ټق شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سارا راغله عکس یې وکتلو عبدالله ته یې په مُسکا وویل:
- وګوره! فوټوګرافر شوې
- څه؟ هغه چیش وي؟
- هغه پښتو کې ورته څه وایي امم! انځورګر

عبدالله وخندل او ویې ویل:
- ځه نو چې ځو چې په لاره مو شپه نهٔ شي

د سارا زړه په عبدالله ډاډه ؤ، د خوشالۍ ټوپونه یې وهل...

وخت په تېرېدو ؤ، لمر د غرونو تر څنډ پناه شو، پر لاره د شنو فصلونو مزل ختم شو، مخکې سپیره دښته وه، عبدالله وویل:
- شپه به دلته تیره کړو، که مخکې کوم کلی راشي، سبا له دې ځای شاید موټر پیدا شي

هغسې روان وو، تر کیلومټرونو کوم کلی نهٔ لیدل کېدو، د سړک په ځینو څنډو د شهیدانو قبرونه تر سترګو کیدل، مخکې د یو کوچني غره پر سر د اور سرې لمبې ختې، سارا وویل:
- عبدالله
- هو
- هغه ګوره، د غره پر سر کور دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو اوس مې پام شو راځه ورشو کې د شپې ځای راکړي
- راځه

ور روان شول، سارا وویل:
- زه خو دلته نشم ختلی

عبدالله په عاجزه خوله وویل:
- نو لاس د راکړه

سارا د عبدالله لاس نیولی وو، عبدالله هغسې روان وو شاته يې نهٔ کتل، سارا له ځانه سره وویل:
- کهٔ ټول عمر مې داسې لهٔ لاس ونیسې څه به وشي؟
عبدالله واوریدل خو نا ګمانه يې وپوښتل:
- څه دې وویل؟
- نه نه هسې مې ځان سره سندره ویله
- هو پرون مې د فرینګیانو سندرې واوریدې

غره ته وختل کورته نږدې شول، بوډې له څاه اوبه راباسلې عبدالله ور منډه کړه، د څاه پړی يې ترې واخیست اوبه يې را وباسلې، بوډۍ وویل:
- تاسو څوک یاست پهٔ دې شپه کې دلته څه کوئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

سارا وویل:
- ترورې دی زما خاوند دی موړ کابل ته ځو راباندې شپه شوه د یوې شپې ځای راکوئ؟

بوډۍ په مُسکا وویل:
- چې ستا خاوند دی زما زوی دی، هرکله راشئ

کورته دننه شول سپین ږیري شړۍ په ځان خوره کړې وه ویې ویل:
- ستړي مشئ، ستړي مشئ، حمیدې دوی څوک دي؟

بوډۍ ورته کیسه وکړه، سپین ږیری خوښ شو، شیبه وروسته یې عبدالله ته کړل:
- زویه! په مئینتوب مو واده کړی؟

عبدالله له یوې درواغنجې مُسکا وروسته وویل:
- نه، پلار مې ویل:
- مینه د چرسو د لوګړۍ نشې په څېر ده، دویم ځل د حتماً زړه ورته کیږي، خو! که د وکړه تر مرګ یې نشې پریښودی

یو دم سارا وویل:
- ضرور نهٔ ده په وچو کې لامده وسوځوو، مینه ښه ده، بس!

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالله او سپین ږیری دواړه غلي شول، بوډۍ راغله ویې ویل:
- راځئ ډوډۍ تیاره ده، پیرکي مې پاخه کړي، زما د سړي ډېر خوښ دي، ستاسو هم پکې قسمت و.

ډوډۍ یې وخوړله، عبدالله وویل:
- ترورې کهٔ نهٔ پهٔ زحمت کیږې، موږ به ویده شو سبا باید وختي لاړ شو

بوډۍ ولاړه ترڅو د خوب ځای تیار کړي، عبدالله له بوډا سره په کیسه بوخت وو، بوډا وویل:
- پلار د مینه کې دوکه خوړلې وه؟
- نهٔ پوهیږم، خو ماته وایي مینه مه کوه

بوډا غلی شو شیبه وروسته یې وویل:
- اَل۟فِراقُ اَشَدُّ مِنَ ال۟مَوتِ
- څه؟
- جدایي له مرګه سخته ده!

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډۍ راغله سارا او عبدالله یې بلې خونې ته وبلل، خونې ته دننه شوله بوډۍ ولاړه، عبدالله وویل:

- ستړي یو هسې نه تر ناوخته ویده پاتې شو

سارا غلې وه لنډه شیبه وروسته یې بیک ته لاس کړ یو څه یې را واخیستل، چالان یې کړ، رڼا یې د سارا پهٔ سترګو کې څرک وهلو عبدالله د واره وویل:

- سارا! دا څه دي؟

- دا آلارم دی

- هغه څه وي؟

- دا به مو سهار وختي راویښ کړي

- واه! ته خو ډېره تکړه یې

سارا مُسکۍ شوه، عبدالله پهٔ تیاره کې ورته کتل د سترګو سپین یې کره ښکارېدل، شپه پخه شوه دواړه ویده شول...

سهار شو د چرګانو بانګونه تر غوږ کېدل، څو شیبې وروسته د آلارم شړنګهار پیل شو، سارا سترګې پرانیستې غږ یې کړ:

-عبدالله! ویښ شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالله ویښ نهٔ شو سارا پهٔ بیک کې خپل سامان ټولولو له ځانه سره یې ویل:

- کاش چې هره ورځ ما پر تا غږ کولای

عبدالله ویښ شو له خپل ځای پاڅېدلو د دروازې غږونو بوډۍ له خوبه ویښه کړله، سارا او عبدالله د باندې ووتل بوډۍ راغله ویې ویل:
- زویه! ډېر وختي روان شوئ، خو مخه مو نهٔ نیسم، ځئ الله مو مل شه

ورو ورو روان شول، له غره ښکته پر سړک یو موټر روان وو عبدالله وویل:
- ژر راځه چې وروسته بیا موټر نهٔ پیدا کیږي

سارا پهٔ وارخطایۍ وویل:
- صبر وکړه زه تاته یو څه وایم
- د صبر وخت نهٔ دی، ژر راځه بیا به وواېې

پهٔ منډه روان وو، سړک ته ورسیدل د سړک سره ودریدل سارا وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-اوس ووایم؟

عبدالله په غوصه وویل:

- ووایه! داسې څه وایې؟

- له ماسره ځې؟

- خو دا دی روان یم درسره

- نه داسې نه

- نو څه رقم پهٔ هوا؟

- امریکا ته

عبدالله له شیبې وروسته وویل:

- خیریت خو دی؟ ماهم فېرنګی جوړوې؟

سارا غلې شوه څو شیبې وروسته یې وویل:

- ترڅو دلته وو، زه کوچنۍ وم امریکا ته له تګ وروسته مې پلار له لاسه ورکړ، مور مې د هغې غم په سر واخیسته زه له دواړو طرفو یتیمه شوم، چا هم راته پام نده کړی، ته یو پردی یې زه دې د خپل پهٔ خېر تردې ځای راوستلم، پرما د پام وکړ کهٔ داسې ټول عمر راسره وې څه کفر به وشي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالله چُپ وو، لنډه شیبه وروسته یې وویل:

- زما سر خلاص نهٔ شو تا څه وویل؟

سارا پهٔ غوصه وویل:

- زه دربانډې مئینه شوې یم، مینه درسره لرم

د عبدالله رنګ تک سور شو هیڅ یې ونهٔ ویل، له لرې یو موټر ښکاریدو عبدالله موټر ته پهٔ لاس اشاره وکړه، موټر ودرېدلو ډاټسن موټر وو مخکې له میوې ډک ؤ، دواړه شاته باډۍ ته پورته شول...

یو بل ته یې کتل خو ویلو ته هیڅ نهٔ وو، څو شیبې وروسته موټر ودرېدلو عبدالله شاته وکتل یو چغه شوه:

- ولئ یې هماغه کاپره ده

عبدالله سارا له لاس ونیوله له موټر یې ټوپ کړ، منډې یې کړې د ډزو ترهګرو د ماشینګنو خولې د دوی خوا ته سیخې کړې ټق شو عبدالله پهٔ مټه ولګید تر یو ځای ورسیدل د یوې تیږې شاته کیناستل

(c) ketabton.com: The Digital Library

سارا خپل لوپټه څیرې کړه د عبدالله ټپ یې وتړلو او په ژړغوني غږ یې وویل:

- ټپ دې ژور نهٔ دی، مرمۍ یې تر څنګ تیره شوې ژر به روغ شي

څو شیبې ووتلې سارا ژړل، د عبدالله سترګې ډکې شوې لنډه شیبه وروسته یې وویل:

- پوهیږې؟ زما لپاره تراوسه چا نهٔ دي ژړلي

څو شیبې چُپ ؤ بیا یې وویل:

- د چرسي زوی مئین شو

سارا مُسکۍ شوه ویې ویل:

- نو راسره ځې؟
- هو ځم درسره خو پلار مې...
- اوس یو ځل لاړ شو بیا بیرته د تل لپاره راځو

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالله غلی شو څه یې ونهٔ ویل، ګړۍ وروسته د لویې لارې پهٔ طرف روان شول، یو موټر پیدا شو ور پورته شول، موټر روان شو، سارا د عبدالله پر اوږه سر کېښود عبدالله ترخه مُسکا وکړه ویې ویل:

- فیرنګۍ! مینه درسره لرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پـــــــــــــای!

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library